Kız ve Fok Kolonisi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Fok Kolonisi

Aysel Banu YAVUZAL

Maya hardal sarısı yağmurluğunu ve mavi lastik çizmelerini giydi. Kırmızı kanvas sırt çantasına bir yazı tahtası, kâğıt ve pastel boyalar koydu. Bugün özel bir gündü: Ranger Lee onu fok kolonisini görmeye koruma altındaki plaja götürecekti. Maya'nın kıvırcık siyah saçları iki topuz halinde zıplıyordu, o da patika boyunca seke seke yürüyordu. Fokları kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu.

Plajın girişinde Ranger Lee haki üniforması ve geniş kenarlı şapkasıyla bekliyordu. Dürbünü boynunda asılıydı ve yeşil gözleri yuvarlak gözlüklerinin ardında pırıl pırıl parlıyordu. 'Hoş geldin, Maya,' dedi yıpranmış bir gülümsemeyle. 'Unutma, bu foklar yabani hayvanlar. Onların alanına saygı göstermeliyiz.' Maya ciddiyetle başını salladı, çilli burnu kırıştı. Öğrenmeye hazırdı.

Kum tepelerinin üzerinden sessizce yürüdüler. Aniden Maya'nın nefesi kesildi. İleride, altın renkli kumun üzerinde koca bir liman fokları kolonisi yatıyordu. Kıyı boyunca dağılmış pürüzsüz, gri taşlara benziyorlardı. Yanında soluk bir leke olan anne bir fok, büyük koyu gözleriyle sakince izliyordu. 'Bu Leke,' diye fısıldadı Ranger Lee. 'Bu koloninin kalbi o.'

Maya otlu bir tümseğin arkasına çömeldi. Yazı tahtasını çıkarıp çizmeye başladı. Leke yüzgeçlerini gerdi ve kocaman bir esnedi. Beyaz bıyıkları seğirdi. Maya uykulu fokları çizdi, benekli kürkleri güneşte parlıyordu. İçinde sıcacık bir duygu hissetti. 'Ne kadar huzurlular,' diye fısıldadı. 'Onları sonsuza dek güvende tutmak istiyorum.'

Tam o sırada Pip adında bir oğlan plajdan aşağı koştu. Turuncu güneş şapkası uçtu ve spor ayakkabıları kum kaldırdı. 'Foklar! Foklar!' diye bağırdı koloniye doğru koşarak. Foklar başlarını kaldırdı, ürktüler. Leke suya doğru kaydı. 'Dur!' diye seslendi Maya. 'Onları korkutacaksın!' Pip donakaldı, mavi gözleri kocaman açılmıştı. Kimseyi korkutmak istememişti.

Ranger Lee aceleyle yanlarına geldi. 'Sorun yok, Pip,' dedi nazikçe. 'Ama yüksek sesler ve hızlı hareketler fokları korkutur. Sağlıklı kalabilmek için kumda dinlenmeleri gerek.' Pip yere baktı. 'Sadece onları yakından görmek istedim,' diye mırıldandı. Maya'nın bir fikri vardı. 'Belki çocuklar için bir rehber yapabiliriz,' dedi, 'böylece herkes onları korkutmadan nasıl izleyeceğini bilir.'

Korucu istasyonuna döndüklerinde Maya kâğıdını masaya yaydı. Pastel boyalarıyla üç net resim çizdi. Birincisi, bir ipin arkasında uzakta duran bir çocuk. İkincisi, sessizlik için dudaklara bastırılmış bir parmak. Üçüncüsü, alanı gösteren oklarla büyük bir kalp. 'Uzak dur, sessiz ol, alan bırak,' diye yazdı düzgün harflerle. Ranger Lee gülümsedi. 'Bu mükemmel, Maya.'

Ertesi gün Maya rehberini plaja getirdi. Patikanın yanındaki ahşap bir direğe astı. Rehberde dürbünlü mutlu bir çocuk, fokları güvenli bir mesafeden izliyordu. Pip ailesiyle birlikte geldi. Rehberi dikkatle okudu. 'Ah, şimdi anladım,' dedi. 'Sakin ve sessiz olmalıyız.' Maya'nın yanına sessizce oturdu.

Otlu tümseğin arkasındaki yerlerinden Maya ve Pip fokları izlediler. Leke yeniden rahatladı, soluk lekesi nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu. Koloni yeniden uykuya daldı. 'Ne kadar rahat görünüyorlar,' diye fısıldadı Pip. Maya başını salladı. 'Onlara alan bıraktığımızda izlememize izin veriyorlar,' dedi. 'Bu gizli bir hediye gibi.' Uzun ve mutlu bir süre hareketsiz ve sessiz kaldılar.

Daha fazla çocuk aileleriyle birlikte geldi. Maya'nın rehberini gördüler ve okudular. Bazıları parmaklarını dudaklarına götürdü. Bazıları ipin gerisinde kaldı. Herkes fokları kocaman, meraklı gözlerle izledi. Ranger Lee ışıl ışıl gülümsedi. 'Rehberin işe yarıyor, Maya,' dedi. 'Herkese plajı yaban hayatıyla nasıl paylaşacağını öğrettin.' Maya'nın dişi eksik gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı.

O öğleden sonra bir grup çocuk koloniye fazla yaklaşmaya başladı. Maya tedirgin oldu. Rehberini hatırladı. 'Bekleyin!' diye yumuşakça seslendi. 'Resme bakın. Uzakta durmamız gerek.' Çocuklar duraksadı ve rehbere baktılar. Başlarını sallayıp geri çekildiler. Leke başını kaldırdı, sonra rahatladı. Maya'nın içi gururla doldu. Rehberi bir fark yaratıyordu.

Ranger Lee çocukları etrafına topladı. 'Maya sayesinde hepimiz fokları nazikçe nasıl izleyeceğimizi biliyoruz,' dedi. 'Daha fazla ipucu eklemek ister misiniz?' Maya bir an düşündü. Üzerinde kalp olan bir fok resmi çizdi. 'Foklar yabani, bırakalım yabani kalsınlar,' dedi. 'Onları sevmenin en iyi yolu bu.' Çocuklar sessizce sevindiler.

Güneş batmaya başlarken foklar tek tek suya kaydılar. Leke suya dalmadan önce plaja son bir kez baktı. Maya mutluydu. Fokları izlemiş, onları güvende tutmuş ve başkalarının da aynısını yapmasına yardım etmişti. 'Harika bir şey yaptın,' dedi Ranger Lee. 'Saygının yaban hayatına alan bırakmak olduğunu gösterdin.' Maya yazı tahtasına sımsıkı sarıldı.

Eve dönerken Maya fokları düşündü. Yaban hayatını izlemenin bir ayrıcalık olduğunu öğrenmişti. Bu, nazik ve dikkatli olma sözüyle birlikte geliyordu. Geri dönüp Leke'yi yeniden görmek için sabırsızlanıyordu. Belki başka hayvanlar için de rehberler yapardı. Sonuçta her canlının dinlenmek ve yabani kalmak için alana ihtiyacı var.

Maya ailesine fok kolonisini anlattı. Onlara rehberini gösterdi ve her kuralı açıkladı. Küçük kardeşi plaja gittiğinde hatırlayacağına söz verdi. Maya gurur duydu. Rehberi kumsalın çok ötesindeki çocuklara yardım ediyordu. Küçük bir kâğıt parçasıydı ama büyük bir mesaj taşıyordu: yaban hayatına alan bırakarak saygı göster.

Ertesi hafta sonu Maya koruma altındaki plaja döndü. Çizimlerinin ve sözlerinin olduğu yeni tabelalar gördü. Çocuklar fokları sessizce izliyor, uzakta duruyorlardı. Leke kumda huzur içinde dinleniyordu, soluk lekesi parlıyordu. Maya gülümsedi. Hayvanlara alan bırakmanın, plajı onlarla paylaşmanın en nazik yolu olduğunu biliyordu.